

Į ateitį

DVISAVAITINIS
„ZIBURIŲ“ PRIEDAS
JAUNIMUI
Red. A. GRAZIJONAS

Nr. 6

Augsburgas, 1946 m. gruodžio mėn. 14 d.

I metal

KURIUO KELIU?

Ellė mūsų bendradarbių savo atsiqtuose straipsniuose bando nusmailstyti galres, kurias keliu turėtu eiti lietuvų jaunimas, siekdamas savo pačių, savosios tautos ir viso pasaulio gražesnes ateities. Čia ir patiekliame keletą tokių pasiaskymų, tikėdamiesi, jog tai duos progos šiuo laikasnu jaunimui pagalvoti ir, gal būt, taip pat pasiaskyti.

Idėjos jei didžios

K. P. Butkus.

Nuo jaunystės žingsnių dreba žemė

Kaip vilnys į krantą, atsiplaka metal. Kaip vilnys vis iškyla naujos kartos, pilnos geismo gyveniti ir kurti. Bet dažnai vietoj džiaugsmo, gyvenimo ir kūrybos jas sutinka pesimizmas, mirties žmėkla ir sumalšinimas. Ir dabar — neišsiskaldė dar parako dėmal, žemė nespėjo sugerti milijonų kraujo, dar iš po griuvėsių neapkaisti žuvusių laivonai, o naujos karo žmėklos skendena laisvais sparnais ir graso pasauliui, graso jaunajai gyvenimaj mylinčiai ir kuriantiai mūsų kartai. Baismajai darsi šiu dienų pasaulis prieš artėjančią audrą, blaštosi ir ieško išgelbėjimo. Ir niekas neišgelbės pasaulio, žmonijos, tik pats naujojo pasaulio naujos kartos žmogus, amžinai atsinaujinąs Dievo dvasios stiprybe.

Brangus moksleivi, tu esi tas naujosios kartos atstovas, pašauktas tapti ir naujoju XX amžiaus žmogum, nors ateini pro griuvėsių ir mirties šėšelių žemę. Tu, tačiau, neš savy paslėptų jėgų šaltinius. Kaip abundantis pavasaris, uđliejas visą žemę neultvenkiama šalumo ir žiedų banga, taip ateini ir tu, jaunatve, drąsi ir ryžtinga sukotis ir siekti idealo, ateini papuošti žemės ir žmogaus naujais žiedais. Tu esi šypsanti, žavi, nes tau nėra nei per sunkių laikų, nei per didelių vargų. Nuo jaunystės žingsnių dreba žemė, kai ji eina priekolti suskurdusio, sugriuvusio pasaulio ir atnaujinti žmogaus. „Kas lopys užmurgę hidrą, tas užaugęs smaugus centauros“ — sako Ad. Mickevičius.

Juo didingesnis yra jaunosios kartos pašaukimas, juo jis reikalauja daugiau darbo, valios ir jėgų tempimo. Jaunystė nugali, kai sukaučia jėgas, tempia muskulius. Bet kas nori lenktynėse laimėti laurus, turi

ilgai ir išvermingai treniruotis. Brangus moksleivi, jei nori palikti pėdas gyvenimo amlytne, jei nori, kad tavo gyvenimas nepraeitų kaip šėšelis, brandink savy didingus idealus, siekdamas į priekėlimą, pasaulio atnaujiniimą ir tevyinės laisvę. Kovok uđ juos. Gyvenimas per daug greit bėga, kad į tikslą eitume tūpčiodami ir aplinkiniaiis keliais. Jaunystė per daug greit bėga, kad galėtume snūdaruoti ir kažko laukti. Žinok, jaunystės dienos — auksas, daug brangesnis už tuos turtus, kurių blizgėjimo apakinti žmones kartais praranda sąžinę, širdį ir protą. Jau ši dienų auksas nenuperkamais ir neįspėjiamas. Semkite jį kasdieną pilnomis saujomis, pasitikit kiekvieną dieną su džiaugsmu lūpose, nesvarbu — ji giedri ar ūkanota, nesvarbu — džiaugsminga ar kenčianti. Juk jaunystė vienodal žyposdamas eina į vargą ir džiaugsmą, į kovą ar mirtį. Juk ir mirties balme, kaip sako suomių rašytojas Viljo Saraja, gali jausti tik toks žmogus, kuris už savęs palieka nevalingą ir niekam nereikalingą gyvenimą.

Tik kilūs idealai yra jaunimo idealai

Yra idealų, už kuriuos verta kovoti, yra vertybių, kurios nešva nuo bombų ir dinamito. Tai mūsų sielos vertybės, mūsų asmens tobulumas. Perėjė tremtinio vargo dienas, kančių siėni, pakilkime į aukštumas, į asmenybės kalnus, į sielos giedrumą. Tapkime pilnomis kolonomsė, į kurias galėtė atsiiremti svyruojąs ir sudužęs mūsų XX amžiaus modernikas žmogus.

Kai aš einu per kokio nors didmiesčio griuvėsius, man kartais kyla tokia mintis: kadnėse tie namai buvo didingi ir grafiis, bet juose

gyveno žmonės, kurių dvasia buvo sugriuvusi. Ir toji sugriuvusi žmogaus dvasia paskui pavertė ir šiuo pasaulį griuvėjais. Griuvėjusiuose, chaoso paklydusi ir kenčianti žmonija dar niekad taip nebuvo išsilgusi tikrą asmenybliu, tikrą vadu, kaip šiandien. Daug nepasiekų vadų žadėjo ją išvesti į laimę ir laisvę — minios džiaugsmingai juos sekė, o buvo nuvestos į mirtį, griuvėjusiu, į kalėjimą. Žmonija šiandien, kaip aklias elgeta kryžkelei, tiesia rankas — išgelbėkit! Bet ar galim tai padaryti mes, jauni moksleiviai? Ir kaip mes tai galime atlikti?

10 Friburgo moksleivių

Prieš 60 metų Friburgo mieste, Šveicarijoje, ant aukšto kalno susirinkę 10 jaunų moksleivių svarstė sunkią katalikišybės padėli išvysėjė: ji baigianti išnykti tarp kalvinių. Ant kalnų jie prisiekė Friburgą padaryti vėl katalikišką. Ir jei šiandien Friburgas turi katalikišką universitetą, jei jis yra žydinti katalikiškos sala tarp kalvinių tai padarė 10 jaunų Friburgo moksleivių.

Jei ne 10, o šimtai, tūkstantai jaunų Lietuvos moksleivių, kad ir išblaškytų po sveticimus miestus, bet vieningos dvasios, kaip Viliaus Tello laikų didvyrių, prisiektų atnaujinti žemę niekad neapvyliusio Vado Kristaus vardu, gražinti tiesą į apstemusią pasaulio sąžinę, išvalyti savo širdis nuo viso pikta ir jas sutaurinti, atgauti Lietuvos laisvę, ar to jie nepasiektų? Tai beviltiški tikslai!? Ne, mieli broliai, mums reikia turėti didingų idealų ir jų siekti, neatsižvelgiant į jokius laikus, į jokias dienų klisitas.

Su maršu už Dievą ir garbę

Už Dievo viešpatavimą prieš melg, už laisvę, už brolių ir tautų meilę, už žmoniškumą ir tikros kultūros šviesą! Ieškime kovon su žydinčios jaunystės maršu. Ieškim gražint pasauliui taikos ir džiaugsmo, išel-